

BIBΛIO

ΛΑΡΟΝ ΑΠΕΛΦΕΑΝΤ
 «ΑΠΡΟΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ», ΕΣΤΙΑ

«Οι λέξεις που δεν συνδέονται με μια οδύνη
 δεν είναι λέξεις, παρά άκυρα»

**ΝΕΕΣ
 ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ**

**«ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ ΑΜΑ
 ΔΕΝ ΜΕΓΑΛΩΣΩ»**

ΛΕΝΑ ΔΙΒΑΝΗ
 Εκδόσεις «Καστανιά»
 Σελίδες: 256. Τιμή: 16 ευρώ

Εύστοχα και εύστοφα σκόλια πάνω σε διάφορα θέματα - ερωτήματα της επικαιρότητας τύπου: Γιατί συμπεριφερόμαστε όλοι σαν ανήλικα (λέμε ψέματα, τρώμε βρώμικα στις καντίνες, διαβάζουμε ανδίες, δεν στρωνώμαστε να δουλέψουμε, οδηγούμε ντρίπλα...).

Αφού είμαστε υπέρ της αλλαγής, γιατί δεν αλλάζει τίποτα; Τι εννοούμε όταν λέμε «σ' αγαπάω» ή «το Πολυτεχνείο ζει»; Κ.λπ. κ.λπ. Πρόκειται για άρθρα δημοσιευμένα που διακωμωδούν την πραγματικότητα και τα οποία «δέχονται» μεταξύ τους στις σελίδες ενός βιβλίου.

**«ΜΑΝΔΡΑΓΟΡΑΣ. Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ
 ΤΟΥ ΥΒ ΓΚΟΥΝΤΡΟΝ»**

ΕΜΙΛΥ ΜΠΑΡΤΟΝ
 Μετάφραση: Τίνα Θέου
 Εκδόσεις «Ελληνικά Γράμματα»
 Σελίδες: 452. Τιμή: 21 ευρώ

Πρόκειται για το ντεμπούτο της Αμερικανίδας συγγραφέως το οποίο αποδείχτηκε θριαμβευτικό. Το μυθιστόρημα διαδραματίζεται σε ένα πρωτόγονο αγροτικό χωριό στις Εβρίδες, με το όνομα Μανδραγόρας. Όταν ο αγρότης και ερευρέτης Υβ Γκούντρων προβαίνει σε μια ανακάλυψη που κάνει πιο εύκολη την αγροτική ζωή και καταφτάνει στο χωριό μια νεαρή ανθρωπολόγος από το Χάρβαρντ, τότε έρχεται και το τέλος της «εποχής της αθωότητας».

**«ΟΙ ΕΡΕΥΝΕΣ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΟΥ
 ΚΟΛΛΟΥΡΑ»**

ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΜΙΛΛΕΡΙ
 Μετάφραση: Φωτεινή Ζερβού
 Εκδόσεις «Πατάκης»
 Σελίδες: 104. Τιμή: 5,50 ευρώ

Ο αστυνομός Βιντσέντσο ή Τσεςτέ, τραυματισμένος κατά τη διάρκεια ανταλλαγής πυροβολισμών, αναρρώνει σε ένα κρουαζιερόπλοιο και συγχρόνως ερευνά μια σειρά από μικρές και διασκεδαστικές αστυνομικές υποθέσεις. Οδηγούμενος από τη διαβολομένη διαίσθηση του υπάτου, ίδια με του φίλου και δασκάλου του Σάλβο Μονταλμπάνο, ο Τσεςτέ προσπαθεί να διαλευκάνει μια ιστορία με έναν μυστηριώδη τραγουδιστή και άλλες με ένα φάντασμα που εμφανίστηκε σε μια κομψή, ένα μπλέξιμο με κάποιες διδυμες, μια εξαφάνιση ανύπαρκτου πτώματος, κ.ά.

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΣΟΛΖΕΝΙΤΣΙΝ

Οι αινιγματικές ιστορίες ενός αντικοινωνικού...

Μαρτυρίες για το σταλινικό φαινόμενο στα «Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ» και «Μία ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς», σε νέες μεταφράσεις

ΓΡΑΦΕΙ Η ΔΗΜΗΤΡΑ ΡΟΥΜΠΟΥΛΑ
 dirouboula@pegasus.gr

Βιβλία σαν αυτά του Αλεξάντρ Σολζενίτσιν σε αρρωσταίνουν. Μια σειρά ζωντανές, αφησιδωτές ιστορίες, γραμμένες από στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας, εξακολουθούν να σε πιάνουν από τον λαιμό ακόμη και σήμερα που έχουν δει το φως τόσα πολλά για τη σταλινική τρομοκρατία. Ο Σολζενίτσιν, με το «Μια ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς» και μετά με το «Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ», τα οποία επανεκδόθηκαν πρόσφατα από τον «Πάπυρο», λίγους μήνες μετά τον θάνατο του συγγραφέα (Αύγουστος 2008), σε νέες μεταφράσεις, είναι αυτός που άνοιξε αυτό το φοβερό κεφάλαιο της αποκάλυψης των εγκλημάτων της σταλινικής περιόδου και μιας νέας παράδοσης μέσα στην ίδια τη σοβιετική λογοτεχνία.

«Από έναν δικό της δρόμο επιγήανε σε συνάντηση της παλιάς ρωσικής δημιουργίας που το βαθύτερο περιεχόμενό της ήταν ο ανθρώπινος πόνος από την καταπίεση και την ανελευθερία», γράφει ο Μπίτσος Αλεξανδρόπουλος, πολιτικός πρόσφυγας τότε στην ΕΣΣΔ.

«Πολλά από αυτά που έλεγε, φυσικά, μας κακοφαινόταν», συμπληρώνει στο εξαιρετικό βιβλίο του για το σταλινικό φαινόμενο «Ο βασιλιάς πέθανε» (Πολύτυπο, 1989). Πράγματι και στην Ελλάδα, όταν πρωτοκυκλοφόρησαν στα τέλη της δικτατορίας, αντιμετωπίστηκαν ανάλογα με τις διεργασίες στους κόλπους της Αριστεράς και τα πολιτικά πάθη εκείνων των καιρών, δημιουργώντας φανατικούς υποστηρικτές και αντιπάλους.

Γενικότερα στην ψυχροπολεμική Δύση της εποχής, ο Σολζενίτσιν, είτε με την προσωπική του περιπέτεια (11 χρόνια σε γκουλάγκ, απελευθερώθηκε το 1956), είτε με την περιπέτεια της έκδοσης των ιδίων των βιβλίων του, είτε με το Νόμπελ το 1970 (επιλογή που όφειλε μάλλον περισσότερα στην πολιτική συγκυρία), είτε την απέλασή του από τη χώρα (πρώτος σταθμός η Γερμανία, φιλοξενούμενος του Χάινριχ Μπελ), στην οποία επέστρεψε το 1994, έγινε το σύμβολο του ελεύθερου συγγραφέα που με ρίσκο τη ζωή του έφερε στο φως την παράνοια του καθεστώτος.

Ωστόσο, ο Σολζενίτσιν υπήρξε ένα αίνιγμα για πολλούς. Οι φιλοσοφικές, κοινωνικές και πολιτικές απόψεις του, σύμφωνα με τις οποίες, όπως εξηγεί ο Δημήτρης Τρια-

«**Όταν ο Σολζενίτσιν επέστρεψε στη Ρωσία το 1994, έγινε το σύμβολο του ελεύθερου συγγραφέα που με ρίσκο τη ζωή του έφερε φως στην παράνοια του καθεστώτος**

ναφυλλίδης, μεταφραστής του «Μια ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς», ο κοινοτισμός είναι η μόνη οδός ανασύλωσης της ρωσικής γης, ξενίζουν και δεν βρίσκουν οπαδούς.

Παρομοίως και η αρχαϊκή ολαβοφιλία του και η αντίληψή του περί Μόσχας ως Τρίτης Ρώμης, οικουμενικής πρωτεύουσας του κόσμου, πνευματικού φάρου και ιδεολογικού καθοδηγητή των ενάρετων ορθόδοξων χριστιανών. Στα βιβλία του, όπως γράφει ο Αλεξανδρόπουλος, υπήρχε «έναν αναχρονισμό όχι λιγότερο ανατριχιαστικός από τα περιγραφόμενα γεγονότα».

Ο Σολζενίτσιν θα μείνει στην ιστορία όχι τόσο ως ο στοχαστής που εμπνέει, όπως άλλοι μεγάλοι Ρώσοι διανοούμενοι και συγγραφείς, όσο ως ο συγγραφέας που βούτηξε στο αρχιπέλαγος των γκουλάγκ και έφερε στο φως μαρτυρίες για το σταλινικό φαινόμενο. Με τις περιγραφές του για το σύστημα των φυλακών και των στρατοπέδων, τις ακραίες διώξεις, τις απάνθρωπες συνθήκες, τη βία και τη βαρβαρότητα σε βάρος του ίδιου του ανθρώπου, συνέθεσε την τοιογραφία μιας εποχής που γέννησε τα πιο ωραία όνειρα και τις πιο απογοητευτικές διαψεύσεις.

ΣΕΛΙΔΟΕΙΚΤΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΤΡ ΣΟΛΖΕΝΙΤΣΙΝ
«ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ ΓΚΟΥΛΑΓΚ»
 Μετάφραση: Κίρα Νίνου
 Σελίδες: 704, Τιμή: 23 ευρώ

«ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΝΤΕΝΙΣΟΒΙΤΣ»
 Μετάφραση, Εισαγωγή: Δημήτρης Β. Τριανταφυλλίδης
 Σελίδες: 208, Τιμή: 14 ευρώ
 Εκδόσεις «Πάπυρος»

«Ο Ντοστογιέφσκι πέταξε μια μυστηριώδη φράση: «Η ομορφιά θα σώσει τον κόσμο». Τι θα πει αυτό; Για πολλά χρόνια νόμιζα ότι είναι απλά μια φράση. Πώς είναι δυνατό αυτό; Πότε στην αιματοβαμμένη ιστορία έσωσε κάποιον η ομορφιά; Εξευγνίζε, εξύψωνε - ναι, έσωσε όμως κανένα; Εντούτοις η ομορφιά έχει μιαν ιδιομορφία στη θέση της τέχνης: η πεισιτοκτία ενός πραγματικού έργου τέχνης είναι παντελώς ακαταμάχητη και υποτάσσει ακόμη κι εκείνη την καρδιά που σθεναρά αντιστέκεται». (σελ. 179, από τη διάλεξη του Σολζενίτσιν για το Νόμπελ - στάλθηκε κρυφά στη Σουηδία το 1972, στην ΕΣΣΔ δημοσιεύτηκε το 1989).

